

vore unge Menneſter, ſaa at de i ſtærkere Grad føler det Nedværdigende ved denne Behandling. Det Samme, ſom vi forleden Dag nævnte, der gjaldt med Henſyn til Valgtryk, at jo mere Dplyſningen ſtiger, des mere føles det, gjælder ogſaa her. Naar unge Menneſter i vore Dage udtale ſig mod den Behandling, der tidt finder Steb ved vore Hærsdelinger, er det ingenlunde, ſom det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) ſyntes at mene, paa Grund af en ſtørre Blødgagtighed hos Ungdommen end tidligere. Nei, det ligger ſnarere i det, jeg her peger paa: den ſtigende Dplyſning, hvorved Hærs- og Selvſtændighedſfølelſen kommer mere frem, og hvorved den ſaa tidt uværdige Behandling, de ere underkaſtede, bliver ſaameget ſøeligere. Dette er ſaa ſjældent, at ikke alene de Unge, men ogſaa de Gamle — de Ungeſ Forældre — trindt omkring i vort Land blive uvillig ſtemte mod vort Hærvæſen. Der burde ogſaa af den Grund gjøres Noget for at ſaae en bedre Behandling af vore Rekruter indført, for at Befolkningen kan ſaae Glæde af ſin Hær, og Hær og Folk ſmelte ſaameget ſammen ſom muligt. Det er et Spørgsmaal, ſom vi nøie bør overveie og ſtjænte ſtor Opmærkſomhed. Den ærede Foreſpørger vilde gjerne ſætte Begeiſtring for Fædrelandet iſtedetfor det kolde Ord Pligt, og jeg er enig med ham deri. Den Yttring af ham, giver mig Anledning til at ſlutte med en lille, kort Nutidsfortælling. Det ærede Medlem, ſom nu ſidder paa Formandsſtolen (Berg), har engang her i Salen brugt den Yttring: „Dannevirke i Bryſtet“. Vi vide, at den vakte en Del Opmærkſomhed, og vi vide, at der blev gjort Spier med den. Nu er det ganſte viſt min Mening, at det kommer deraf, at Yttringen er miſforſtaaet — om med Forſæt eller ikke, ſkal jeg ikke afgjøre; men den Yttring kom frem engang i en Samtale mellem en Oberſt og en Lærer. Oberſten var meget vred paa diſe Venſtefolk; de kom med ſaamange løſe og tidt vrøſlagtige Paafande, og ſom Devis derpaa drog han den Yttring frem om Dannevirke i Bryſtet. Læreren ſagde ſaa til ham, om han ikke i Felten havde lagt Mærke til nogle Soldater, der kun gjør deres ſtrange Pligt fordi de ſtulle, og nogle Soldater, der ville gjøre deres Pligt og ofte Mere, fordi man hos dem kan mærke en Varme for Fædrelandets Sag. Dertil ſvarede Oberſten, at det havde han nok; men da han ſaa ſil det Spørgsmaal: Hvilken af diſe foretrakker da Oberſten, naar det gjælder, ſvarede han; dem, der ere varme for Sagen naturligviſ. Ja, men denne Varme, ſiger Læreren, er jo netop Dannevirke i Bryſtet. Hertil ſvarede Oberſten, ſaa er det jo en meget fornuftig Yttring. Ja, ſiger Læreren, det har jeg ogſaa altid ment. — Denne Varme for Fædrelandets Sag er det, vi ſtulle have frem hos vor Ungdom, da ſaae vi gode Soldater, og en menneſkelig Behandling af Sol-

daterne kan bidrage meget til at kalde denne Varme frem; en umenneſkelig Behandling derimod til at kvæle den. Jeg er derfor meget glad ved, at denne Foreſpørgſel og Forhandling er kommen frem. Jeg vil haabe, det kan øve en Smule Virkning. Noget kan der gjøres fra den ærede Krigsbeſtyrelſes Side. Jeg ſiger med Jlid blot Noget, thi det at ſaae en hel ny Mand ind i vor Hær lader ſig naturligviſ ikke ſaadan gjøre paa en Dag eller to, heller ikke paa et Aar eller to, men lad os, ſaa godt vi kunne, hjælpes ad, at det maa blive bedre.

H. Steffensen: Den ærede Foreſpørger forekommer mig at have holdt ſin Foreſpørgſel i en meget ſtor Almindelighed, hvorved han kom til at ramme hele Rytteriet med en Sigtelſe for, at det tilſidesatte Inſtrugen og de humane Henſyn. Jeg tror nu, at i en ſaadan Almindelighed vil det være ubeſjælet at udtale denne Sigtelſe. Da jo imidlertid Foreſpørgſelen under Forhandlingen i Grunden er bleven indſtrænket ſaaledes, at man væſentligt har henholdt ſig til et enkelt Regiment, nemlig Stolen paa Sagersborg, ſkal jeg ikke videre opholde mig ved den ſtøre Almindelighed, ſom den ærede Foreſpørger har givet ſin Foreſpørgſel. Jeg tror, ſom ſagt, ikke, den vil være beſjælet efter det Kjendſkab, i det Mindſte jeg har til nogle af Rytteriafdelingerne. Jeg ſkal derfor indſtrænke mig til at gjøre et Par Bemærkninger med Henſyn til, hvad den ærede Foreſpørger har draget frem vedkommende Stolen paa Sagersborg. Der var et æret Medlem, der bebrejdede den høitærede Krigsminister, at han ikke blev mere varm ved det. Jeg maa tilſtaa paa Forhaand, at denne Bebrejdelse ogſaa vil ramme mig. Sagen er nemlig for mig den, at, hvad her ligger for, er ikke Andet endnu end Beſtylninger, og ſaa længe der kun foreligger Beſtylninger, men ikke noget Devis, forekommer det mig at være for tidligt at blive varm paa den krankede Retfærdigheds Vegne. Man er dog ikke ſikker paa, om man ſaa ikke bag efter kommer til at fortryde Varmen ſom fremkommen paa urette Steb. Der foreligger imidlertid, ſom ſagt, en Beſtylning; hvormeget eller hvorlidet der er i den, har jeg ikke noget Begreb om. Det Gneſte, der kan forlanges og forlanges med Rette i dette Tilfælde, hvor den ærede Foreſpørger har ſpecificeret ſine Beſtylninger ſaa beſtemt, ſom Tilfældet er her, er, at Sagen bliver underſøgt, og jeg kan ikke Andet end med ham glæde mig over, at den høitærede Krigsminister har lovet en Underſøgelse. Smidlertid maa jeg dog bemærke, at, naar man virkelig ſkal kunne ſaae udrettet Noget ved en ſaadan Underſøgelse, tror jeg, at den ærede Foreſpørger maa give nogle nærmere Dplyſninger endnu. Jeg antager nemlig, at det ikke er ham ſelv, der har iagttaget de Tilfælde, han berettede. Hvis det var Tilfældet, vidſte man da, hvor man kunde begynde med Un-